

§

§

Alkotmánybíróság

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/268-2/2016.
Érkezett:	2016 ÁPR 05.
Példány:	1
Melléklet:	0 db

Budapest, 2016. március 31.

ügyszám: IV/268-1/2016.

Tárgy: hiánypótlás

Tisztelt Alkotmánybíróság!

indítványozó korábban igazolt jogi képviseletében eljárva a T. Alkotmánybíróság fenti ügyszámú 2016. február 29. napján kelt felhívására határidőben az alábbi

hiánypótlást

terjesztem elő.

A T. Alkotmánybíróság azon felhívására, mely szerint a benyújtott panasz indítvány nem tartalmaz kellő, alkotmányjogi érvekkel alátámasztott indoklást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések miért ellentétesek az Alaptörvény beadványban megjelölt rendelkezésével, az alábbiakat adom elő.

Indítványozó kiemeli, hogy álláspontja szerint a panaszindítványában konkrétan megjelölte és részletesen ki is fejtette a támadott bírói döntések alaptörvény-ellenességének indokait, melyeket az alábbiakban ismételtelen kihangsúlyoz.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2.Pk.193728/2015/5. számú végzésével illetve a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 54.Pkf.638.234/2015/2. számú jogerős végzésével megállapította, hogy indítványozó 2015. augusztus 20. napján történt sürgősségi gyógykezelésre történő felvétele indokolt volt, és egyúttal elrendelte az indítványozó kötelező intézeti gyógykezelését is.

Kijelenthető, hogy egy cselekvőképes, felnőtt állampolgár akarata ellenére történő (kvázi önkényes) sürgősségi gyógykezelésre szállítása illetve akarata ellenére történő kötelező intézeti gyógykezelésbe vétele rendkívüli módon korlátozza ezen állampolgár személyes szabadságát és önrendelkezési jogát.

Ezen intézkedések elrendelésére - pontosan „kényszerintézkedés” jellegük miatt - csakis törvényben lefektetett okok fennállta esetén, és szigorú garanciális szabályok keretében, azok betartásával kerülhet sor.

Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 2. § (1) bekezdése a fentiekre tekintettel az alapelvek között rögzíti az alábbiakat:

A beteg személyes szabadsága és önrendelkezési joga kizárólag az egészségi állapota által indokolt, e törvényben meghatározott esetekben és módon korlátozható.

Ezen rendelkezés összhangban áll Magyarország Alaptörvényének IV. cikk (2) bekezdésével, mely szerint

Senkit nem lehet szabadságától másként, mint törvényben meghatározott okokból és törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani.

A fentiek figyelembe vételével indítványozó akarata ellenére történő sürgősségi gyógykezelésre szállítására és akarata ellenére történő kötelező intézeti gyógykezelésbe vételére csakis az egészségügyi törvényben meghatározott esetben és módon kerülhetett volna sor.

Indítványozó panaszindítványában már kifejtette, hogy mely esetekben van lehetőség a sürgősségi gyógykezelésre szállítás illetve a kötelező intézeti gyógykezelésbe vétel elrendelésére.

Az Eütv. 199. § (1) bekezdése alapján

Ha a pszichiátriai beteg közvetlen veszélyeztető magatartást tanúsít, és ez csak azonnali pszichiátriai intézeti gyógykezelésbe vétellel hárítható el, az észlelő orvos közvetlenül intézkedik a beteg megfelelő pszichiátriai intézetbe szállításáról. A beteg beszállításánál szükség esetén a rendőrség közreműködik.

míg az (5) bekezdés szerint

A bíróság a sürgősséggel felvett beteg esetében akkor rendeli el a kötelező gyógykezelést, ha a beteg veszélyeztető magatartást tanúsít és fennáll az intézeti gyógykezelés szükségessége.

Indítványozó azt is kifejtette a panaszindítványában, hogy a vele szemben alkalmazott „kényszerintézkedéseknek” nem álltak fent a törvényi feltételei, ezért azokat kétséget kizáró tények hiányában törvényellenesen rendelte el mindkét bíróság.

Indítványozó panaszában rámutatott arra, hogy az intézkedések elrendelésének törvényi feltétele a beteg veszélyeztető illetve közvetlen veszélyeztető magatartása, azonban esetében ilyen magatartás fennállásáról nem beszélhetünk, azt kétséget kizáró bizonyíték, más hiteles adat, tény vagy egyéb vizsgálati eredmény sem igazolja.

A bíróságok kizárólag a Péterfy Sándor utcai Kórház zárójelentése alapján hozták meg támadott határozataikat, figyelmen kívül hagyva a szigorú törvényi garanciákat és nem vizsgálva az eset összes körülményét, amelyekből egyébként egyértelműen megállapítható az indítványozó teljes körű és önálló életvezetésre való alkalmassága mind az eset idején mind azt követően.

Indítványozó sem a történetek idején sem később nem jelentett veszélyt magára illetve más személyekre, jogerős végzéssel a bíróság mégis korlátozta személyi szabadságát és önrendelkezési jogát.

Megállapíthatjuk, hogy az indítványozó esetében a korlátozó intézkedések elrendelésekor nem álltak fent az egészségügyi törvényben előírt feltételek, ezáltal a személyes szabadságának korlátozására az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdésében foglaltaktól eltérően - nem a törvényben meghatározott okból és meghatározott eljárás alapján - került sor.

A támadott bírói határozatok a fentiekre figyelemmel ellentétesek az Alaptörvénnyel, ezért indítványozó kéri a döntések alaptörvény-ellenességének megállapítását illetve azok Alkotmánybíróság által történő megsemmisítését.

Kéréstem kedvező elbírálásában bízva,

